

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLEGE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, nr 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „ „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 21 NOVEMBER.

Ons dunkt dat er op de gansche wereld niets verachtlijker bestaat dan de rol welke gespeeld wordt door sommige dagbladen die zich den naam van liberaal geven. De politieke denkwijze dezer drukpers bepaalt zich met altijd een onverantwoordelijk alles goed te keuren wat door de ministers voorgesteld wordt. Voor het overige vindt men in die gazetten niets dan lughartige aanrandingen tegen alles wat een eerlijk man eerbiedigt.

De staal Tongeren die zich altijd heeft onderscheiden door hare gehechtheid aan kerk en geloof bezit ook in haar midden een staaltje van die losbandige drukpers in dewelke men alle zaterdagen eenen hoop smeetlapperijen vindt, vuile geschiedenissen die tegen maal optien geen schijnt van waarheid zijn.

Men kan natuurlijk niet altijd namen oemen; maar dan zijn er andere middeltjes en het feit gebeurt te X... zegt men, bij zekeren geestelijken X... en die X stond in betrekking met een anderen X... — dit wil zeggen, dat al die X'n, uitgevonden namen en plaats zijn of liever niet bestaan.

Waar de toer is dan toch gespeeld en men hoort het volk zeggen: hebt zij dat geloven van dien pastoor, die daar weer dit of dat heeft gedaan?

— Waar is dat gebeurd?

— Ja, dat staat er niet bij.

— In welk land, in welke provincie, in welke gemeente? Hoe is de naam van dien pastoor?

— Ja, dat zegt het blad niet, omdat het denkt dit nog te moeten geheim houden.

— Een schoon middelje om te lasteren! Men volgt den stelregel, ziet zij dat niet, van denouden Voltaire, die gewoon was te zeggen: toe, jongens, liegt maar opaan tegen de geestelijken; er zullen er toch altijd zijn die er iets van zullen gelooven!

Gaat maar na, van de tien negen gevallen, die zoo verteld worden, zal er nadien geen enkel woord meer gerept worden. Er volgt daarop geen tribunaal, geen onderzoek of nomenclature, en als men naar zekere dingen, die hier door de gazetten verteld worden onderzoek doet — voor zooveel zij kunnen onderzoek worden — dan heft men de schouders op en men weet hoegaan van niets.

't Is oolangs gebeurd. Een zoogezegd liberaal blad vertelde weer een van die eerloosheden, welke de pastoors altijd schijnen te begaan. Er waren daar zoo ook al wat moord en andere bloedige dingen bij....

Dat ging er s'avonds in de estaminets! Het

was het gesprek van den heelen avond. Een onzer vrienden schreef onmiddellijk naar Frankrijk, naar het departement waar het ijselijk geval moest hebben plaats gehad, en kreeg eenige dagen nadien antwoord.

Men had er nooit over die eerloosheid hooren spreken; men wist niet wat men zeggen wilde, en zoo min de justitie wist er iets van, als het publiek.

Enige dagen later werd de zaak door eenen anderen brief volledigd; het nieuws, door onze belgische doktrinaires opgeschand, was oud als de straat; dat had reeds twintig jaren geleden in een blad en in eenen almanak gestaan, en toen reeds was het officieel tegengesproken! Zoo gaat het meeste ootuel met al die schandalen, waarmede de doktrinaire gazetten hunne nummers aantrekkelijk willen maken; — en het publiek? s' stikt alweer op nieuw zij in dit of dat dagbladruel op nieuw verjuld werd.

Men leest in het Vlaamsche Land:

Wij durven hopen dat, in den loop van dezen zittijl, het ministerie zal onderzocht worden over den onmenscheelijken en ontteloozen maatregel dien het nam toen het de milicianen van 1861 en 1865 onder de wapens riep, en aldus talrijke families in de armoede dompeide. Tot nu toe is er niet eene goede reden gegeven om dien maatregel, wij zeggen niet te rechtvaardigen — hij kan het niet — maar om hem te verschoonen.

Men heeft beweerd dat men die milicianen geveer maken moest aan het nieuw geweer; doch er valt te bemerken, ten eerste dat die van 1861 slechts nog eenige maanden op de milicierollen moeten geschreven blijven, en nadien hun volle en definitief cogé krijgen. Het ministerie van oorlog heeft, ten andere, de bewering met der daad gelogenstraft, daar het aan vooroordele milicianen geen eene nieuwe geweeren gegeven heeft. De verantwoordelijkheid welke men daarin zoekt, is voor het feit zelve gevallen.

Blijft dan de echte reden te vernemen, waarom men nuttelos zoo vele vaders des huizegens van hun werk en bij gevolg van het bestaan hunner familie heeft gesloeken, en wij twijfelen er geenzins aan, in de Kamer zal de ministerieele onmenscheelikeid geschaandvlekt worden.

De justitie is toch een aardig ding onder de handen van den heer Bara.

De Journal de Liège en de Echo de Liège zijn twee dagbladen te Luik verschijnende. De eerste is ministerieel met lijf en ziel; de

andere is radikaal en behoort aan de oppositie toe.

Er ontstond een hevige pennestrijt tusschen beide, en dien ten gevolge geraakten de opstellers in tweegevecht. Vechters en getuigen werden naar weerle veroordeeld tot boete en gevang.

Maar zie, meester Bara komt er tusschen, zijne vrienden zijn in 't spel, en wat gebeurt er? MM. Desoer, Neujman en Orban, de eerste opsteller van den Jouraal de Liège, de twee volgende, zijne getuigen, worden van het gevang ontslagen; MM. Mallet en Guinotte, de eerste opsteller van den Echo, en de tweede zijn getuige, worden allen in het gevang gesteken.

Daarbij beprale zie de minister niet: M. Desoer, opsteller van het Journal werd sub stituit van den procureur des konings te Veerviers benoemd, en naar de geluive van dezen laatste gaf hij de plaats van bijrechter te Luik.

Zeg men ooit eene zoo hatelijke, eene zoo schandelijke onrechtvaardigheid?

Handel, nijverheid en landbouw.

De voorzeggingen zijn alrijc in alle voospelteneen herden winter Ee jaar indit getij, wordt hetzelfde gezegd: gelukkig hebben de zoogenamde profetien geen e invloed op het weer. Men mekt, wel is waar, dat er vroeg sneeuw gevallen is op verscheide punten van Europa; deze voorbarige koue heeft echter weinig te beuden, want dikwijls hebben wij reeds in october tamelijk harden vorst gehad zonder dat dezelve door eenen strengere winter werd gevolgd. Het is voorzichtig voor zeggen te nemen, maar daarom moet men niet banggewoon verschrikt zijn.

Het weder dwarshoort zoo wat de laatste veldwerken en aldus is de tusschen de oorzaak van de schaarscheit der koopmanschap op de granmarkt nu. De prijzen zijn er echter weinig veranderd. Er is een weinig meer vastheid gekomen in de keeren, uit laatste meer moed vraag van de broodbakkerij; die heeft echter de gevraagde prijzen niet willen geven, en zij heeft gelijk gehad in tegenwoordigheid van den beschikbaren voorraad.

Eerlang zal de slag begonnen, terwijl het oogeblik nadert op welke het buitenland ons zijne graanladungen zal souden. De landen waartoe wij ons toekort aan graan zullen trekken hebben even als wij selve ons oosten opgedaan, en zij zullen niet gelijk in verleden jaar, de overgroote kosten aan te zullen hebben welke Frankrijk, Engeland, enz. s' sterden. Dan, indien wij de graanbouwers hare hekkig zien sveigere koopwaren naar de markt te voeren, er zal een ongeeblik komen dat zij zullen gelwongen zijn, en alsdan zal de overvloed blijven.

Maar laat ons toch om Gods wil eerst den koffiememen, vooraleer wij het ijsweld laden....

— Die lekkere, beste koffie wordt koud. Hoe aangenaam hij riekt, niet waar beste Liesje. En hij zette welgevallig de lippen aan den ophouren den drank. Ja, daar zou ik een chocoladje voor laten staan.... Is hem van dien, welken ik gisteren brvdele. Liesje?

— De vrouw knikte ja.

— De gazet werd neergelegd, en men nam den koffie met een paar hoterhaan moettes. Nauwelijks was onder minzamen klap dit tusschenland genuttigd, of Treesje vroeg: wat men toch van avond eten zou? Men zag dat zulks haar zeer bekommerde; een zeer gewoontig vraagstuk ook, inderdaad, daar er toch hier tusschen zoo velerleij spijzen kon gekozen worden.

— Wat zij denkt, dat eens best smaken kan, Treesje, zegde de altijd te veltne kruidenier.

Dat was een oprecht gelukkig gezin; overstemming van gevoelene, ten verdelheid des harten, gerust en oobzorgigheid, dienden welstand geeft; wat hoefde er meer om te mogen zeggen dat de goede God daar zijnen mildsten zegen geschonken had.

II.

— Daar is mijn beste vriend Verschuren! zij baas Vleurinck verheugd, zeh naar de deur keerende. De eerstgenemde kwam inderdaad binnen. Gelijk het de kruidenier zegde, was hij zijn vriend, en ja de vriend van heel het gezin. Het verwondere dus niet, dat hij zoo vrij was zonder te vragen naar belet, de keuken binnen trad.

— Dag mijnheer Verschuren! klonk het uit ledersmond.

Verschuren zette zijnen loed op eenen stoel

Het laatste bulletin over den toestand van den egyptus luidt als volgt:

Laeken, 20 november.

De dag van gisteren is goed geweest. De prins heeft 's nachts goed geslapen.

DE WIMMER DE HENRIETTE.

Pius IX en de Trappisten.

De romische korrespondent van den Universiteitsblad de volgende omgangeven inlichtingen over het bezoek, hetwelk de Paus onlangs in de heilij Der Trappisten bij de paters Trappisten heeft afgelgt:

« Het is op het oogeblik, dat de italiaansche dagbladen, de staatsrechtelijken hebben de Paus voor te stellen, als zoudde hij onder het gewicht van den onderdanig bezwijken, als zoudde zijne knechten ongegrut zijn, en dat hij somber en wanhoopig, het geloot met blaakstel en wat overdekt, om de uadering van zijnen dood aan het volk te verbergen — het is op dit oogeblik dat de groote Paus op een kouden en somberen dag de reis door de velden heeft in derneemen, en de plaatsen heeft bezocht, welke gisteren nog door de verpestende lucht der moerassen besmet waren.

« Hij is lievedig, beziel, vol van die jeugd, welke hem kenmerkt als was hij door de Voorzorgheid ingekozen en die de moorddadige wenschen zijner vijanden uitdaagt. Zijne spraak is gelijk zijne gebaren. Alles in hem ademt vertrouwen, glatenheid en zachtmoedige godsvrucht.

« Nadat de He Vader met veel aandacht de werken, door de Trappisten in hurre kerk onderzouwen, bezichtigd en geogdekeend had, heeft het hem behaagd te red wisten over het soort van marmer, welke men moest gebruiken om de versiering van dien vermaerden tempel te voltooien. Met ene volkomen juistheid heeft hij gezegd, dat het marmer van heilij Kluis nadeelig zoude zijn aan het algemeen effkt der versiering, en aan den baron de Visconti gevraagd of hij geen pisanazetti (violetkleurig marmer met licht doorsaen) kon leveren. Onmiddellijk antwoordde de baron, dat Z H slechts te bevelen had, en dat het marmer, welke zij verlangde, ook zoudde geleverd en gebruikt worden.

« Dit was eene al te schoone gelegenheid om den edelen uitvinder van empodium te complimenteeren over die bevoerenweerdige ontdekking, welke aan het Rome der XIX eeuw al de schatten in kostbaar marmer leverd, welke door de keizers langshen den Tiber oopgegruopt waren; Pius IX heeft de gelegenheid met haren voorbij gaan en in cognitaals den baron belooft te hebben, vergeh hij er niet zijn gewone vroolijkheid bij.

« Welnu! wij kunnen dus over zooveel marmer beschikken, als wij willen; wij hebben er zooveel dat wij er door het venster kunnen werpen.

nder, en stelde zijnen wandelstok in eenen hoek der kamer.

— Zet u toch bij, mijnheer Verschuren, sprak vrouw Eliza.

— En neem een kopje koffie, voegde baas Vleurinck er bij.... Gij zult er mij nieuws van zeggen....

Vrouw Eliza had tusschen haren bril weer opgezet en de gazet opgenomen. Zij had er nauwelijks een oogeblik ingezien of te borst uit in een lud lachen.

— Ha! ha! Domien Van Geert, timmerman, 61 jaren, met Joanna Gossens, zonder bedrijf, 63 jaren. Ha, ha, ha, 61 en 63 jaren, lachte zij, en dan nog trouwen!

De heer Verschuren zag de kruidenierster zwijgend aan.

De beide dochters lachten met moeder mede.

— Wat zegti nu, vader, sprak Mina met een zegepraald gelaat. Is het waar ouder dan 20 jaren, zelden?

— Oh kind, zei de kruidenier, die lieden zijn gek, die arme menschen weten geunst niet wat zij doen, 61 en 63 jaren! op dien ouderdom trouwen, 't is bespottelijk, die zijn ja waarlijk, stapelgek, niet waar Verschuren?....

Verschuren zweeg en keek den kruidenier vreemd aan, dan de moeder, dan de meisjes en Treesje, die allen het oog op hem gevestigd hadden, nieuwsgierig naar wat hij er over denken mocht.

— Niet waar Verschuren? herhaalde baas Vleurinck, zij die lieden niet van hurre zinnen?

— Gij hebt geoumd? vroeg de heer Verschuren.

— Domien van Geert met Joanna Gossens, antwoordde schielijk Hortense, in de plaats van hare moeder, die de namen al vergeten had, en

Bejaarde Huwelijken.

I.

De koffie was uitgeschonken en geurig, dampte hij in de witte tassen.

Eliza, de dikke huisvrouw, zat welgevallig in haren breed nedele, voor de tafel met aan hare zijde hare twee blozende, twintigjarige dochters, Mina en Hortense.

Lieve meisjes inderdaad, en veel opgevoed tevens, want vader Vleurinck had daarvoor bijzonder gezorgd: eene goede opvoeding en zo d onderwijs zijn de schoonste schatten, die ik mijne bemiddeld kinderen kan achterlaten, had hij gezegd.

De oude meid, Treesje, gelijk zij door kinderen genoemd werd, stond recht voor de broodkas, die in den hoek van de zadelijke kamer, met hare nog ietwat ouderwetsche meubelen, een plaatsje bekleedde, en had werk met hotelrommetjes te snijden, welke zij op een stapeltje op eene witte porceleinen telloor neerlegde. Onder de stoof lag de kat met hare glanzend witte pels, Mina, zooals men haar noemde, naar een der meisjes, die haar, over vele jaren, op zekeren kouden wintermorgen had ingenomen van de straat, waar ze zoo erbarmelijk lag te miauwen dewijl het arme beest, dat dan nog zeer klein was, geen t' huis had. Telkens dat vrouw Eliza dit ongelukkig loggeval uit het leven van poes vertelt, wat niet zelden gebeurt, moet de goede vrouw een tranen wegpinken, en ze ziet dan hare dochter teeder en dankbaar aan, die zoo medelijdend was en het verlaten dier in huis nam.

Baas Vleurinck, met den blauwen voorschoot over den ronden buik, kwam van achter de

toonbank in den winkel, naar de keuken toe, om ook een kopje te outen van den koffie, dien hij zelf brandde, en waarvan de sweerg in heel de stad, hij zei het zelf, niet te vinden was. Treesje bracht de duune hotelrommetjes op, en zong zich ook een stoel bijschuiven, als het heilige ging van de voordeur.

— De gazet! zei vrouw Eliza, zichtbaar te vreden, omdat haar nieuws het koudere rd ar was. De meid liep zoo had het hare oude beenen naar nog toelieten naar voren, nam ontter een vriendelijke a dank u het blad van de draager af kwam er hoestig weder mede in de keuken, en overhuidigde het aan vrouw Eliza die reeds de hand o' uitstak, als het oudje nog maar in de deur was.

— Daar zullen er weer wat zijn, sprk de kruideniersvrouw, ik wed vijf fig jaar.

— Ah ja, 't is woensdag, zei Mina, de trouwers staan erin; en ze schoof hare s stoel achter bij hare moeder, die tusschen haren bil had opgezot.

— Leest ons eerst de trouwers, moeder, vroeg Hortense.

— Oh ja, kind, viel lachend de kruidenier er tusschen, daarom hoeft gij niet te smeken, dat zal moeder toch wel van ze af doen; voor de vrouwen is dit immers 't belangrijkste nieuws;... de trouwers;... luister maar goed toe, meisjes, vervolgde hij spottend, maar dat baat u toch niet, gij staat er toch nog niet bij....

— Dat zijt nu redens, zegde vrouw Eliza, eenigzins misnoegd. Verlangne de kinders dat?

Hare stonnis duurde echter niet lang en zachte mede, als haar echtgenoot knipogend zegde: « Ja, ja, niet verlangne, wij kenne dat zoo fijn, en daarbij, gij zijt in de jaren, dat men het doet, oude, ziet gij... zelden.